

ПЪРВИТЪ СТЪПКИ

Бесѣда отъ учителя

София
1929

VII

МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ

НА УЧЕНИЦИТЪ
ОТЪ ВСЕМИРНОТО БЪЛО БРАТСТВО
отъ 7 — 10 VII, 1929 г. София — Изгрѣвъ.

София — 1929

ПЕЧАТНИЦА „ИЗГРЪВЪ“
СОФИЯ — УЛ. „ВЕСЛЕЦЪ“ № 8 — ТЕЛЕФОНЪ № 50-19.

Първитѣ стѣпки.

Въ Божественія свѣтъ сѣществува слѣдния законъ: това, което човѣкъ не може изведнѣжъ да разбере, остава неразбрано за всѣкога; и това, което човѣкъ може изведнѣжъ да разбере, остава разбрано за всѣкога. Нѣкой казва: „Азъ трѣбва да разбера това нѣщо!“ — Да, изведнѣжъ трѣбва да го разберешъ. Не го ли разберешъ изведнѣжъ, не можешъ и да го приложишъ въ живота си. Човѣкъ, който не може да разбере нѣкое учение изведнѣжъ, той не ще може да го приложи. Разбирането, като послѣдователенъ, продължителенъ процесъ, не подразбира още приложение. Приложение има само тамъ, дѣто нѣщата сѣ изведнѣжъ разбрани. Който не може да направи първата стѣпка въ живота, той не може да направи втората, третата и т. н. Разбирането означава първата стѣпка. Направишъ ли първата стѣпка, слѣдъ нея иде втората, третата, четвъртата, петата и редъ други стѣпки. Разбирането е първоначаленъ потокъ, импулъсъ, събуждане на съзнанието.

Не разберешъ ли нѣщо изведнѣжъ, никакъвъ потикъ нѣма да имашъ; разберешъ ли го изведнѣжъ, ти си направилъ първата стѣпка, която рѣшава сѣдбата на иѣлия ти животъ.

Слѣдъ разбирането иде приложението. Прѣди да разбере човѣкъ нѣщо, въ него съществува дългъ, задължение да го разбере. Кое е първото задължение въ свѣта? Казвате: „Първото задължение е да видимъ нѣщата.“ Обаче, виждането на нѣщата често спъва човѣка. Да видишъ нѣщо, това още не значи, че си разрѣшилъ нѣкой въпросъ. Запримѣръ, да видишъ хлѣба, това не подразбира, че си се нахранилъ; да видишъ хубави, красиви дрехи по витринитѣ на магазинитѣ, това не подразбира още, че си облѣченъ съ тѣхъ. Да вижда човѣкъ нѣщата, безъ да ги опитва, безъ да ги притежава, това значи да бѣде изложенъ на изкушения, които могатъ да го спънатъ въ живота му. Слѣдователно, виждането е достояние само на любещия човѣкъ. Може и трѣбва да вижда само човѣкътъ, който люби. Който не люби, трѣбва да остане слѣпъ. Който казва, че вижда, а не люби, той лъже себе си, лъже ближнитѣ си, лъже и Бога — той е слѣпъ човѣкъ. Нѣкой казва: „Азъ искамъ да зная, какво нѣщо е виждането“. — Виждането е свързано съ Любовта. Безъ Любовь нѣма виждане. И когато казваме, че свѣтътъ е илюзия, измама, подразби-

раме виждане безъ Любовь. Който иска да вижда, той трѣбва да люби. Нѣма ли Любовь, той е слѣпъ. Затова и Писанието казва: „Само чиститѣ по сърце ще видятъ Бога“. Чистотата е първиятъ признакъ на Любовта. Любовь безъ чистота не съществува. Това сж максими, закони, положения.

Нѣкой казва: „Азъ не разбрахъ това нѣщо, не ми е ясно“. — Щомъ не си го разбралъ, ти не си направилъ още първата стѣпка. Щомъ не ти е ясно, нѣмашъ Любовь. — Ама азъ видѣхъ това нѣщо. — Какъ може да го видишъ, безъ да го разберешъ? Значи, нѣмашъ Любовь. Искате ли да се развивате правилно, трѣбва да знаете тия максими, тия закони и да ги прилагате въ живота си. Всѣко друго схващане на нѣщата включва въ себе си гжста, тежка материя, която обрѣменява сърцето, и човѣкъ не може да постигне нищо. Съ други думи казано: човѣкъ, който нѣма правилни схващания за живота, нищо не може да постигне. Колкото и да работи той, въ нищо нѣма да намира смисълъ. Да трошишъ камъни прѣзъ цѣлия си животъ — това не е наука; само да ядешъ прѣзъ цѣлия си животъ — това не е наука; само да четешъ прѣзъ цѣлия си животъ — това не е наука; да чоплишъ и прѣобрѣщашъ книги прѣзъ цѣлия си животъ — и отъ това не се придобива нѣщо. Наука е само това,

въ което има постижения. Науката е вѣчни ятъ стремежъ къмъ познаване Първичната Причина или Първичната Сжщина на нѣщата, т. е. познаване на Божествената Любовь, Която се проявява въ живота.

Мнозина запитватъ: „Огъ какво произлизатъ противорѣчията, страданията и мжчнотитѣ въ живота?“ — Всичко това се дължи на обстоятелството, че хората искатъ да опитатъ Любовьта въ нейната пълнота. Знаете ли, какво прѣдставлява Любовьта въ нейната пълнота? Любовьта не се мѣри съ оканица, нито съ половинъ оканица. Нѣма физическа мѣрка за измѣрване на Любовьта. Тя и въ своитѣ микроскопически, и въ своитѣ велики проявления е една и сжща по сила. Задъ една капка Любовь се крие толкова сила, колкото и задъ цѣло море или задъ цѣлъ океанъ. Силата на Любовьта седи въ схващането, въ непрѣривния контактъ, който имаме съ нея. Любовьта не се проявява само за единъ моментъ; тя е непрѣривно съединение отъ такива моменти. Който люби, прѣзъ неговото сърце ще мине Любовьта на цѣлото Битие: и на минералитѣ, и на растенията, и на животнитѣ, и на хората, и на ангелитѣ. При това положение човѣкъ нѣма да разбере всички прояви на Любовьта, но ще ги почувствува. Запримѣрь, когато прѣзъ него мине любовьта на нѣкое животно, той ще я почувствува; когато

прѣзъ него мине любовта на нѣкое божество, той ще почувствува и тази любовъ. Само по този начинъ човѣкъ ще разбере, какво нѣщо е Битието, какво нѣщо е животътъ.

Сега, като погледнете на нѣкое животно, казвате: „Това е котка, това е конь, това е свиня и т. н.“ Докато не обикнете животнитѣ, тѣ оставатъ за васъ такива, каквито ги виждате външно. Обикнете ли, обаче, нѣкое животно, напримѣръ, една свиня, тя вече прѣстава да бжде за васъ свиня. Тя ви е приятна, макаръ и да грухти, обичате я и казвате: „Моето свинче!“ Не я ли обичате, казвате: „Махнете оттука тази свиня! Много шумъ дига“. Значи, въ силата на обичта се крие идеята за братството и сестринството. Обикнешъ ли нѣщата, тѣ добиватъ по-другъ смисълъ отъ този, който сж имали по-рано. Слѣдователно, като обикнете сжществата, споредъ закона на формитѣ, тѣ ще добиятъ свой истински смисълъ и своя цѣна. Това значи да видимъ сжществата въ тѣхната първична форма, въ която сж били създадени.

И тъй, когато човѣкъ влѣзе въ новия животъ, той трѣбва да даде прѣдимство на Божественото въ себе си. Това подразбира, че той трѣбва да се прѣобрази, не частично, но изцѣло, съвършено. Промѣни ли се човѣкъ съвършено, той ще измѣни своитѣ схващания, възгледи и разбирания за живота. Хората на

новия животъ ще иматъ любовь къмъ всички сжщества. Тогава прасето, като знае, че го обичате, нѣма да рови въ градинитѣ ви. Сега то рови, защото не го обичате, а по този начинъ, съ ровенето, иска да създаде нѣщо. Съврѣменнитѣ хора очакватъ да се прояви Господъ, да Го видятъ ясно, да не се съмняватъ. Питамъ: ако Богъ дойде на земята, и хората не възприематъ Любовьта Му, какво ще придобиятъ отъ Неговото идване? Ако Богъ дойде на земята, и хората не могатъ да направятъ първата стѣпка, какво сж разбрали отъ Неговото идване? Нѣкой казва: „Азъ направихъ първата стѣпка.“ — Ами ако вземешъ една стѣпка напредъ и двѣ назадъ, какво си спечелилъ? Ако днесъ рѣшишъ да живѣешъ добръ, а на другия день се откажешъ отъ това рѣшение, понеже го намиращъ за глупаво, и желаетъ да поживѣешъ като другитѣ хора, това не е ли сжщото нѣщо — стѣпка напредъ, двѣ назадъ? Може ли да се оправи така свѣтътъ? Какво сж придобили хората, които сж живѣли само за удоволствия? Много отъ богатитѣ хора поне църкви направиха. Светиитѣ пѣкъ живѣеха по горитѣ, дѣто прѣкарваха въ постъ и молитви. Ако светиитѣ не прѣкарваха по горитѣ въ постъ и молитва, богатитѣ не биха направили толкова църкви. Молитвитѣ на светиитѣ подтикваха богатитѣ къмъ добри дѣла. Све-

тиитѣ копятъ материалъ за градежъ, а богатитѣ градятъ.

Ще ви прѣдставя единъ образъ за изяснение на мисълта си. Прѣдставете си, че прѣдъ васъ тече дълга, широка рѣка. Всички виждате рѣката, но изворътъ ѝ не виждате. Той е нѣкъдѣ високо въ планината. Тази рѣка прѣдставлява свѣта. Вие казвате: „Рѣката е важна сега“. Питамъ: ако не съществува изворътъ, отъ който рѣката извира, какво ще струва тя сама? Въ този смисълъ светиитѣ сж изворътъ, а богатитѣ хора, свѣтътъ, това е рѣката, която извира нѣйдѣ отъ планината. Значи, изворътъ е важенъ. Има ли изворъ, има и рѣка; нѣма ли изворъ, нѣма и рѣка. Светиитѣ могатъ да създадатъ свѣта, но свѣтътъ не може да създаде светиитѣ. Богъ създава хората, но хората не могатъ да създадатъ Бога. — Що е Богъ? — Това, което ние не можемъ да създадемъ. — Що е човѣкъ? — Това, което Богъ може да създаде. — Що съмъ азъ? — Това, което Богъ е създалъ. — Що е Богъ? — Това, което азъ не мога да създамъ. Това е една нова философия.

Нѣкой казва: „Богъ е вѣченъ, безконеченъ.“ — Това сж празни думи. Що е безконечность? Опитвали ли сте безконечността? Вие взимате единъ дълъгъ конецъ, скъсвате го нѣкъдѣ и казвате: „Безконеченъ е този конецъ“. — Не, конецътъ не може да бжде

безконеченъ. При това, съ конечното вие не можете да мърите безконечното. То е само механическо опрѣдѣление, на думи. Когато казваме, че вѣчността е безконечна, това е неопрѣдѣлена идея. Сама по себе си, вѣчността нито може да се опрѣдѣли, нито може да се обхване — тя се разбира. — Що е вѣчността? — Първата стѣпка въ живота. Щомъ направя първата стѣпка, азъ съмъ въ вѣчността. Това показва, че азъ имамъ вече всички възможности въ живота, не мога и не трѣбва да мисля за края на нѣщата. За какъвъ край ще говори човѣкъ, ако той нѣма началото? Всѣки човѣкъ, който нѣма начало, той не познава Бога. Нѣкой пита: „Що е вѣчностъ?“ — Какво ще говоришъ за вѣчността, като не си направилъ още първата стѣпка? Направи първата стѣпка, и тогава ще разберешъ, че си въ вѣчността. Вѣчността крие въ себе си всички възможности, при които човѣшката душа може да расте и да се развива. Тия възможности сж скрити въ човѣшката душа.

Ще ви дамъ още едно опрѣдѣление за вѣчността. Всички прояви, всички нѣща, които Богъ е създалъ, съставляватъ вѣчността. Богъ се проявява въ вѣчността, а ние, разумнитѣ същества отъ всички категории, се проявяваме въ врѣме и пространство. Това не сж понятия за този свѣтъ, но за Боже-

ствения свѣтъ. Значи, човѣкъ се проявява въ врѣме и пространство. Обаче, за да се прояви, за да работи въ свѣта, той трѣбва да има потикъ, тиль задъ себе си. Затова всѣки човѣкъ трѣбва да знае, че има такъвъ тиль, такава връзка задъ себе си. За да познава този тиль, тази връзка, той трѣбва да живѣе въ Божественото съзнание

Казвамъ: двѣ съзнания съществуватъ — човѣшко и Божествено. Въ сегашното си проявление човѣкъ живѣе повече въ своето обикновено, човѣшко съзнание, което непрѣкъснато му носи скърби и радости, противорѣчия и мжнотии. Всички тия нѣща се наслагатъ въ неговото съзнание и самосъзнание, като смѣсь, като сплавъ или амалгама, и му причиняватъ страдания. Често подсъзнанието и свърхсъзнанието му се прѣплитатъ съ съзнанието и самосъзнанието му, и ние казваме, че този човѣкъ е въ борба. Божественото съзнание, въ което влизатъ свърхсъзнанието и подсъзнанието, искатъ да се освободятъ отъ обикновеното съзнание. Въ това състояние човѣкъ не познава себе си. Той се бори, докато се свърже съ Божественото съзнание, и тогава скръбта му се прѣвръща въ радост. Ако човѣкъ не се свърже съ Божественото съзнание, той не може да реализира своитѣ благородни желания, и цѣлиятъ му животъ е пълень само съ разочарования.

Слѣдователно, когато нѣкой човѣкъ каже, че живѣе, това показва, че въ този човѣкъ сѣществува връзка между обикновеното и Божественото съзнание. Съединятъ ли се тѣзи двѣ съзнания, човѣкъ може да постигне всички свои възвишени и благородни желания. Ще кажете: „Да, въ далечното бждеще всичко можемъ да постигнемъ“. — Не е въпросътъ за далечното бждеще. Който има връзка съ Божественото съзнание, още въ момента може да постигне своитѣ добри и красиви желания и мисли. Мнозина, като слушатъ това, ще кажатъ: „Тогава ние искаме да станемъ царе, да се ползуваме съ всички почести и блага отъ това положение“. — И това може да постигнете. Какъ ще го постигнете? Ако нѣкой човѣкъ е свързанъ съ Божественото съзнание и изпадне всрѣдъ пустинята, той моментално може да стане царъ, въ пълния смисълъ на думата. Той ще се съсрѣдоточи, ще извади магическата си тояжка, ще удари съ нея въ земята, и веднага прѣдъ него ще се яви палатъ, съ всичкия му блѣсъкъ и великолѣпие. Слѣдъ това ще удари още веднѣжъ съ магическата си тояжка, и прѣдъ него ще излѣзатъ безброй войници, които ще започнатъ да дифелиратъ, да му отдаватъ почести и внимание. Щомъ се насити на тази слава, пакъ ще удари съ пръчицата си, и палатъ, и войници ще изчезнатъ;

той ще остане пакъ самъ, но съ нова опитностъ, ще знае, какво нѣщо е да бждешъ царь. Всичко това ще прѣмине прѣзъ съзнанието му. По този начинъ, въ единъ моментъ човѣкъ може да бжде царь, обиколенъ съ слава и почести и въ единъ моментъ да изгуби всичкия блѣсъкъ наоколо си, да остане самъ, но съ съзнанието на царь. Сега той ще бжде свободенъ царь, отъ никого не зависещъ и обезпокоенъ. Не е ли царь този човѣкъ? Отъ неговата пръчица зависи всичко. Съ нея той създава палати, войници, и пакъ съ нея изпраща войниците си на почивка, а остава самъ въ размишление. По-добро ли е положението на сегашнитѣ царе? Сегашнитѣ царе сж роби на условията. Сегашнитѣ господари сжщо тѣ сж роби на условията. Нѣкой богатъ човѣкъ има много слуги, но той е тѣхенъ робъ. Дойде ли края на мѣсеца, тѣ казватъ: „Плати ни! Ако не ни платишъ, ще те дадемъ подъ сждъ.“ Този господарь храни слугитѣ си, плаща имъ, но тѣ пакъ оставатъ недоволни отъ него, говорятъ задъ гърба на господаря си много лоши работи. Питамъ: какъвъ господарь е този, слугитѣ на когото могатъ да говорятъ лоши, непристойни работи за него? Истински царь е този, за когото никой отъ поданицитѣ му не може да каже нито една лоша дума. На мѣстото ли си е този господарь, слугитѣ на когото говорятъ лошо

за него? Ако нѣкой слуга зачита и уважава своя господарь, той не може да каже една лоша дума за него. Той носи въ съзнанието си свещенъ образъ за своя господарь. Достатъчно е господарьтъ да махне съ пръчицата си, и слугата му е вече прѣдъ него. Той се разговаря съ слугата си и му заповѣдва. После пакъ махне съ пръчицата си, и слугата изчезва. Слугата остава пакъ самъ, безъ господаря си. При такъвъ случай, когато господарьтъ може всѣки моментъ да се яви на слугата си неочаквано, може ли слугата да говори лошо задъ гърба му? Наука е това!

Нѣкой казва: „Какъ е възможно господарьтъ да разполага съ такава пръчица?“ — Възможно е това. Тия възможности сж достояние на истинския царь, на истинския господарь. Махне ли съ пръчицата си, слугата му е прѣдъ него; махне ли втори пътъ съ пръчицата си, слугата изчезва. Печели ли нѣщо слугата отъ такъвъ господарь? — Печели. При всѣко явяване прѣдъ господаря си, той получава неговото благословение, което му служи като свѣтлина за изяснение на нѣщата. Само по този начинъ слугата влиза отъ обикновеното въ Божественото съзнание, съ помощта на което той разбира, защо е дошълъ на земята, защо сжествува, каква работа трѣбва да свърши и т. н. Всѣко живо сжщество, всѣки човѣкъ сжествува по единстве-

ната причина, че има вѣчно, Божествено начало, което поддържа живота. Нѣкой казва: „Докажи сществуването на Вѣчното Начало, на Първичната Причина.“ — Сществуването на Първичната Причина не се доказва, нито пъкъ могат да се пишатъ философски трактати по този въпросъ. Много философи иматъ смѣтни понятия за Бога. Тогава, какво могат да напишатъ тѣ сами по този тѣй дълбокъ и отвлѣченъ въпросъ? Какъ могатъ тѣ да освѣтляватъ другитѣ хора, когато на самитѣ тѣхъ е смѣтна идеята за Бога? Тѣ казватъ: „Богъ е абсолютно, безконечно начало“. Обаче, какво означава думата „абсолютно“, и тѣ сами не се замислятъ. Казватъ за нѣкого: „Този човѣкъ е абсолютно безпомощенъ“. Какво значи това? — Човѣкъ, който не може да се мръдне отъ мѣстото си. За другъ нѣкой казватъ: „Този човѣкъ е абсолютно бѣденъ“. Какво значи това? — Човѣкъ, който нѣма отникждѣ нищо, който е останалъ послѣденъ бѣднякъ.

Мнозина запитватъ: „Кое е сщественото, кое е важното въ свѣта?“ Ако е въпросъ за сществено, азъ по-скоро бихъ желалъ да имамъ единъ живъ хлѣбъ, отколкото сто хамбари съ жито. Каква е разликата между единъ живъ хлѣбъ и сто хамбари пълни съ жито? — Житото отъ хамбаритѣ ви всѣки може да вземе; или пъкъ хлѣбътъ, направенъ

отъ това жито, може да причини нѣкакво разстройство на стомаха ви, или другадѣ нѣкъдѣ. Обаче, имате ли живъ хлѣбъ, съ който се храните, той винаги ще върви слѣдъ васъ, и никой не ще може да ви го вземе. Помисли ли нѣкой да вземе този хлѣбъ, той веднага изчезва. Посегнете ли вие къмъ него, той веднага ви се поддава. Защо? — Защото ви познава. Като ядете такъвъ хлѣбъ, вие усѣщате хубавъ, приятенъ ароматъ, който излиза отъ него. Той носи живота. Когато Христосъ е казалъ: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ“, Той е подразбиралъ, именно, вжтрѣшния смисълъ на тази идея. Казвамъ: имате ли само единъ живъ хлѣбъ, той ви е достатъченъ прѣзъ цѣлия животъ. Този хлѣбъ има свойството да расте, безъ да се свършва: вие го ядете, а той все цѣлъ си остава. Въ него се крие една основна идея. Ще кажете: „Какъ да разберемъ това, буквално или въ прѣносенъ смисълъ?“ — Тази идея може да се разбере и буквално, и въ прѣносенъ смисълъ. Всѣки човѣкъ, който има живия хлѣбъ, т. е. който има абсолютна вѣра, какво съмнѣние не може да влѣзе въ ума му по отношение на това, дали нѣщата могатъ да бждатъ, или да не бждатъ при извѣстни условия. Това сж човѣшки разсждения. Когато говоримъ за силата на живия хлѣбъ, за Божественото съзнание, подразбираме, че въ това съзнание се

криятъ всички възможности. За човѣка, който живѣе въ Божественото съзнание, всичко е възможно. Не живѣе ли той въ Божественото съзнание, нѣщата могатъ да ставатъ, или да не ставатъ. Когато живиятъ хлѣбъ дойде при нѣкой човѣкъ, който е боленъ, тжженъ, обезсърденъ, достатъчно е само да се зададе, и болестъта или обезсърдението веднага изчезватъ. Нѣма сила въ свѣта, която може да се противопостави на живия хлѣбъ. Всичко отрицателно, което срѣща той по пътя си, прѣвръща го въ прахъ и пепель. Ще кажете: „Може ли хлѣбътъ да се движи, да се търкаля по пътя?“ Питамъ: ако човѣкъ може да се търкаля, защо хлѣбътъ да не се търкаля? Съврѣменнитѣ хора мислятъ, че когато човѣкъ се търкаля, съ това уронва своето достоинство. Чудни сж хората, когато говорятъ за запазване на достоинството си, а на всѣка крачка го губятъ.

Разправяше ми единъ познатъ, слѣдния случай: „Една вечеръ се приготвихъ да отида съ жена си на балъ. Облѣкохме се официално, за случая: тя въ особенъ баленъ тоалетъ, азъ пъкъ въ фракъ. Въ врѣме на приготвянето единственото ми дѣтенце си играеше съ топка, която се търколи на земята и се скри подъ кревата. То започна да плаче и да ми казва: „Тате, дай ми топката! Тя отиде подъ

кревата.“ Азъ, макаръ и облѣченъ съ фракъ, се наведохъ подъ кревата, отдѣто извадихъ топката и я подадохъ на дѣтенцето си.“ Както виждате, дѣтето заповѣдва на баща си. Дали той е облѣченъ въ фракъ, или не, дѣтето казва: „Татко, дай ми топката!“ И бащата веднага се пѣха подъ кревата, изважда оттамъ топката и я подава на дѣтето си. Питамъ: защо прави това бащата? — Защото обича дѣтето си. Каква щѣше да бжде любовта на бащата, ако той не бѣше готовъ да се пѣхне подъ кревата, да извади топката на дѣтето си? Дѣ щѣше да бжде вашата любовъ, ако и вие не сте готови да направите това нѣщо за вашето дѣте? Ако нѣкоя Божествена идея падне подъ кревата, и вие не се пѣхнете подъ него да я извадите, тъй както сте облѣчени въ фракъ, каква е вашата философия, каква е вашата любовъ? Колцина отъ васъ сте готови да влѣзете подъ леглото и оттамъ да извадите топката на вашето дѣте? Ще кажете на дѣтето: „Не мога да се търкалямъ съ фрака си подъ кревата. Наведи се ти, да си вземешъ топката.“ Въ този случай дѣтето прѣдставлява Любовта, а бащата — слугата. Много бащи сж слуги, а дѣщата имъ — господари. Тѣ сж свободни отъ задължения.

И тъй, ще знаете: има бащи на робството, има бащи на свободата; има бащи на

Любовта, има бащи на безлюбието; има бащи на разума, има бащи на глупостта. Нѣкой казва: „Азъ имамъ баща.“ — Колко бащи имашъ? — Само единъ. — Не, не говори така. Ти можешъ да имашъ всѣки, день по единъ баща. Ако, наистина, имашъ само единъ баща, питамъ: можешъ ли да хвърлишъ своята топка подъ кревата и да заставишъ баща си да се наведе подъ кревата, да извади топката оттамъ и да ти я подаде? Ако пъкъ този баща е, наистина, твойтъ единственъ баща, ще се наведе ли той подъ кревата да извади топката оттамъ? — Ще се наведе.

Сега, като изнасямъ тѣзи понятия, вие ще кажете: „Всичко се обърка у насъ. Едно врѣме ние имаме прѣдстава за Бога, че Той седи нѣкъдѣ високо на тронъ, а около Него седатъ множество ангели, които пѣятъ и свирятъ. Днесъ тази наша прѣдстава за Бога отиде, разруши се“. Казвамъ: ако сегашнитѣ ни идеи не се разрушатъ, т. е. ако изворътъ на нашия животъ не трѣгне напрѣдъ и образува рѣка, какви ще бждатъ нашитѣ идеи? Ако азъ, който съмъ облѣченъ въ фракъ, не мога да се наведа подъ кревата, да извадя топката на своето дѣте, каква е моята любовъ? Тази постѣпка въ дадения случай показва, каква и колко е нашата любовъ. Всѣки день човѣкъ може да прави маневри въ себе си, да се изпитва, каква е неговата лю-

бовъ. Той трѣбва да си зададе въпроса: готовъ ли съмъ заради Великото, заради Любовта да се откажа отъ всичко, което имамъ? И слѣдъ това, като дойде Любовта, готовъ ли съмъ заради нея да приема всичко, което тя ми дава? Като дойде Любовта, човѣкъ трѣбва да е готовъ всичко свое да даде и да приеме всичко, което тя му дава, безъ да казва: „Това-онова нѣмамъ“; или, „това не ми трѣбва, онова не ми трѣбва“. Дойде ли Любовта и ми каже „всичко дай!“ — трѣбва да съмъ готовъ да дамъ. Каже ли ми: „Вземи всичко това!“ — трѣбва да съмъ готовъ да взема. Когато тя взима всичко, което ми е дала, азъ се радвамъ. Така постѣпва всѣки, който ви обича. Въ това седи истинската Любовъ. Всѣки, който нищо не ви дава и нищо не взима, той не ви обича. Този, който само дава, безъ да взима, и той не ви обича. Този, който само взима, безъ да дава, както и този, който само дава, безъ да взима, и двамата еднакво не ви обичатъ. Вие казвате: „Богъ постоянно дава“. — Да, но Той и взима. Като ти даде едно дѣте, послѣ ти дава второ, но едва израсло второто, и Той ти взима първото. Ти казвашъ: „Това не е истинска любовъ, да ми се взима дѣтето“. Когато Богъ взема първото ти дѣте, съ това Той казва: „Първото дѣте ще изпратишъ при мене, а второто ще задържишъ за себе си“. Разбирайте

малко по-другояче въпроса! Какво лошо има въ това, че едното ви дѣте е отишло въ невидимия свѣтъ? Ако нѣкое дѣте има двѣ топки и играе съ баща си, като му подхвърля едната, а бащата, отъ своя страна, подхвърля другата топка на дѣтето, и по този начинъ ги размѣнятъ помежду си, какво лошо има въ тази размѣна на топките? На сжщото основание става размѣна и съ дѣцата на нѣкои родители: Богъ взима първото дѣте въ невидимия свѣтъ, а второто остава въ видимия свѣтъ. Обаче, споредъ сегашнитѣ разбирания на хората, вие ще кажете: „По-добрѣ е човѣкъ да не умира“ Казвамъ: смъртъ въ свѣта не сжществува. Само хората на безлюбието умиратъ. Дѣто има Любовь, смъртъ нѣма. Когато се говори за смъртъ, подразбира се безлюбие. Подъ думитѣ „вѣчна смъртъ“ се разбира вѣчно търсене на нѣщо, което не сжществува. Въ момента, когато човѣкъ се съедини съ Божественото съзнание, за него на става вѣченъ животъ, познание и разбиране на дълбокия смисълъ на живота. Това е единъ непрѣривенъ процесъ. Нѣкой казва: „Азъ имамъ особено разбиране за Бога—друго разбиране не ми е нужно. Не, познанието на Великото не е само миналъ, еднократенъ процесъ. Всѣки день човѣкъ ще има все по-нови и по-нови познания за Него. Всѣки моментъ ще Го разбирате и познавате, нѣма само единъ

пжтъ да Го познаете и да спрете. Защото въ вѣчността всѣка стѣпка е нова стѣпка къмъ разбирането. Когато направите първата стѣпка, ще дойде втората, третата, четвъртата и т. н. Ще кажете: „До кога ще се продължава това нѣщо?“ Въ това, именно, седи хубавото: всѣки день да имате по една нова стѣпка, по едно ново разбиране. Човѣкъ трѣбва да благодари, че всѣки день влиза въ нова фаза на разбиране на онова, което Първичната Сжщина е създала. Мнозина, като направятъ първата стѣпка въ живота си, веднага се спиратъ и казватъ: „Азъ разбрахъ, какво нѣщо е Тя. Нѣма какво повече да Я разбирамъ. Еди-кой си философъ е казалъ така и така за Нея“. — Така може да говори само човѣкътъ на заблужденията, но онзи, който иска сърцето му да не прѣсхва, умътъ му да не загасва и силата му да не отслабва, той трѣбва да има съвсѣмъ друго понятие за Великата Сжщина.

Казвамъ: сега всички хора трѣбва да се радватъ. Защо трѣбва да се радватъ? Защото казано е въ Писанието: „Богъ оттегля старото, и създава всичко ново“. Нѣкой казва: „Ако всичко това е вѣрно, защо Господъ трѣбва да прѣмахне стария свѣтъ и да създаде новъ?“ — Защото въ Бога всичко се мѣни, всичко постоянно се обновява. Казано е: „Старото небе и старата земя ще прѣминатъ, и ще се създаде ново небе и нова земя“. Това значи:

всички човѣшки разбирания и възгледи, всички обиди ще се прѣмахнатъ и ще дойде новото въ свѣта. Новото, съ своитѣ хубави, красиви форми, ще замѣсти напълно старото. Какво по-хубаво отъ това, всички наши стари грѣхове, разбирания, всички недоразумѣния да заминатъ заедно съ стария свѣтъ? Споредъ старитѣ разбирания, като срещнете нѣкоя сестра или братъ, които не обичате, казвате: „Цѣлъ дръвникъ е този братъ“, или „цѣла свиня е тази сестра, говорѣтъ ѝ — грухтене, а погледѣтъ ѝ — по-далечъ отъ нея стой!“ — Така е, като не обичашъ човѣка. Обичашъ ли го, обаче, ти нѣма да виждашъ неговитѣ недостатѣци и ще кажешъ: „Колко е приятенъ този човѣкъ! Погледѣтъ му е красивъ, гласѣтъ му е като на малко, нѣжно прасенце“. Когато не харесвашъ погледа или говора на нѣкой човѣкъ, то е, защото нито ти го обичашъ, нито той те обича. Когато прасето грухти, съ това то иска да каже: „Обикни ме ти, за да те обичамъ и азъ“. Прасето не може първо да обича. Кой трѣбва прѣвъ да обича? — Първо силниятъ обича, а послѣ слабиятъ. И въ Писанието е казано: „Вие, силнитѣ, носете теготитѣ на слабитѣ“. Дѣто и да отиде силниятъ, той ще направи първата стѣпка.

Тия сж новитѣ схващания за живота. Мнозина, които слѣдватъ духовния пѣтъ, сами

се спиратъ, замислятъ се и казватъ: „Трѣбва да се осигуримъ, да си изработимъ пенсия!“ Питамъ: има ли по-добра пенсия отъ Любовта въ живота? — Нѣма. Да си пенсионеръ, значи да придобиешъ такова нѣщо въ живота си, което напълно да те осигури. Най-голѣмата пенсия въ свѣта е да придобиешъ Любовта. Какво правѣше Христосъ прѣзъ своя животъ? — Всѣка сутринъ Той отиваше първо при Бога, въ гората, да се помоли и слѣдъ това слизаше долу, между хората, на работа. Сжщо трѣбва да правите и вие: първо ще отивате горѣ, при Бога, а послѣ ще слизате долу. Станете ли сутринъ, първата ви работа е да отидете при Него. Нѣкой ще каже: „Азъ съмъ жененъ човѣкъ, имамъ жена и дѣца“. — Това да не те смущава. Ти ще отидешъ при този Източникъ, ще се забавишъ тамъ най-много единъ часъ, азъ опрѣдѣлямъ това врѣме отъ петъ минути, до единъ часъ, ще се помолишъ и ще се върнешъ при жена си и дѣцата си. — Какво ще каже жена ми? — Жената не трѣбва да пита, дѣ е мжжътъ ѝ, какво ли прави сега? Сжщото нѣщо трѣбва да направи и тя, и дѣцата ѝ. Всѣки човѣкъ трѣбва да отива на Високото мѣсто. Като се върнете отъ това мѣсто, ще доведатъ при васъ една жена-блудница и ще ви запитатъ: „Какъ трѣбва да се постъпи съ тази жена?“ Христосъ разрѣши този въпросъ правилно. Той каза:

„Всѣки, който се счита по-чистъ отъ нея, не-ка пръвъ хвърли камѣкъ върху ѝ!“

Казано е: „Само чиститѣ по сърце ще видятъ Бога“. То значи: „Само чиститѣ по сърце ще видятъ, ще познаятъ и ще разбератъ Любовта“. Сега, като ви говоря за Любовта, само чиститѣ по сърце ще ме разбератъ. Днесъ подѣ думата „любовъ, обичъ“, хората разбиратъ изключително даването. Любя ли те, трѣбва да ти давамъ. Обичамъ ли те, трѣбва да ти давамъ. Какво трѣбва да ти давамъ? — Хлѣбъ, пари, дрехи. — Не, даването на тия нѣща не подразбира любовъ. Нѣкой казва: „Този човѣкъ ужъ ме обича, пъкъ досега нито единъ пжтъ не ме е погледналъ мило, не ме е помилвалъ, нито цѣлуналъ“. — Милването, цѣлувкитѣ не прѣдставляватъ още Любовта. Тѣ сж само прибори за косметически срѣдства, съ каквито женитѣ си служатъ. Често женитѣ употребяватъ разни кутийки, въ които си турятъ помадитѣ и разни гжбички, съ които се пудрятъ и т. н. Художници сж женитѣ! Какво струва художникътъ безъ акварели? Когато нѣкоя жена или мжжъ отиватъ на балъ, тѣ се докарватъ по всички правила на модата. Мжжътъ ще се облѣче въ фракъ, ще обуе лачени обувки и така ще отиде. Не се докарва само жената. И двамата се докарватъ. Колкото сж важни акварелитѣ, четкитѣ и сандѣчетата за художника, когато ще ри-

сува, толкова е важенъ и фѣака за модерния съврѣмененъ мжжъ, когато отива на балъ. Фракътъ е единъ отъ приборитѣ, необходимъ за бала. Когато видя нѣкоя жена, напудрена и намазана съ разни помади и бои, азъ си мисля: „Колко е красива сега тази дама!“ Обаче, тя трѣбва да се измие малко, да види, дали ще запази своята красота. Ако се опита нѣкой да я измие, тя ще каже: „Колко некултуренъ, грубъ човѣкъ е този господинъ, отне ми всичката красота, и азъ станахъ грозна!“ Казвамъ: ако въ това седи всичката красота на жената, тя отново може да се намаже, нишо не ѝ коштува това. Да, но не е красота това, което човѣкъ може да ти отнеме. Никой не може да ти отнеме истинската красота. Споредъ съврѣмения моралъ вие казвате: „Прѣстѣпление, безобразие е мжжътъ да пипа лицето на жената“. Питамъ: ако това е прѣстѣпление, не е ли прѣстѣпление да критикувашъ брата си, да му приписвашъ грѣхове, които той никога не е правилъ? Не е ли прѣстѣпление да пипашъ джоба на нѣкого? Тия постѣпки създаватъ форми, образи, отъ които висшитѣ същества се отвращаватъ. Какво е виновенъ човѣкътъ, за когото говоришъ неprovedени, недоказани нѣща? Казвашъ: „Тѣй го чувствувамъ въ себе си“. — Защото не го обичашъ. Отъ невидимия свѣтъ ти казватъ: „Обикни този човѣкъ, остави Богъ да се

прояви въ тебе“. Като го обикнешъ, ти ще прѣвърнешъ грѣховеѣ му въ добро. Не му казвай грѣховеѣ, но го обикни. Обикнешъ ли го веднѣжъ, той ще почувствува, че ти си помогналъ за неговото издигане. Лесно е да изтъкнешъ грѣховеѣ на хората, но мѣчно е да ги изправишъ.

Съврѣменнитѣ хора се нуждаятъ отъ чисти, искрени отношения помежду си, които да сѣ проникнати отъ Божествената Любовь. Нѣкой човѣкъ задлъжнѣлъ много, и веднага длѣжницитѣ му го хващатъ и водятъ въ затвора. Какъ трѣбва да постѣпите въ дадения случай? Кое е по-правилно: да отидете при този човѣкъ и да започнете да го сѣдите, че е голѣмъ нехранимайко, дѣто е задлъжнѣлъ толкова много, че билъ толкова глупавъ, или трѣбва да платите заради него? Най-правилно е да отидете при неговия кредиторъ и да кажете: „Колко ви дължи моя братъ?“ — 20,000 английски лири. Вие веднага брѣквате въ джоба си, наброявате сумата на кредитора и казвате: „Освободете този човѣкъ, пуснете го на свобода, защото той има жена, дѣца, за които трѣбва да се грижи.“ Така постѣпва Любовьта. Слѣдъ това давате банкетъ на този братъ и му казвате: „Братко, какъ се чувствуваше досега?“ Този човѣкъ, прѣди да влѣзе въ затвора, ходѣше свободенъ, махаше надѣсно налѣво рѣцѣ, но послѣ, като попад-

на въ затвора, веднага се почувствува ограниченъ, поробенъ: ржцѣтъ и краката му вързани, нѣма възможностъ да се движи свободно. Той се поусмихва малко и казва: „Втори пжтъ нѣма да правя така“. Тѣй е. Всѣки човѣкъ, който веднѣжъ е ялъ попарата на дявола, втори пжтъ не влиза въ неговата мрѣжа. Сжщото се отнася и за Божественото. Когато човѣкъ веднѣжъ опита Божественото, той никога не може да Го забрави. Той има постояненъ стремежъ къмъ Него.

Сега вие ще кажете, че не ме разбирате. За изяснение на мисълта ще приведа единъ примѣръ. Разхождамъ се единъ день изъ полянката на Изгрѣва. Въ това врѣме покрай менъ минава една сестра, която носи въ кошница двѣ малки котенца — едното сиво, другото черно. Изведнѣжъ черното котенце скача отъ кошницата и хуква къмъ гората. Сестрата се опитва да го хване. Приближава се къмъ него, извиква го, но то бѣга. Тя не може да го улови. Тогава азъ се приближихъ къмъ котенцето, започнахъ да му говоря на неговъ езикъ и го хванахъ. Слѣдъ това го турихъ въ кошницата при сивото котенце, което погладихъ малко отгорѣ и имъ казахъ: ще кротувате тукъ и ще останете на това мѣсто, дѣто ви занесатъ. Надвечеръ седа самъ въ стаята си. По едно врѣме гледамъ — прѣдъ мене седи едно сиво котенце. Казвамъ му: до-

брѣ дошло! Взимамъ малко хлѣбъ, намазвамъ го отгорѣ съ масло и му го давамъ. То си хапна добрѣ и се пооблиза доволно. Азъ не знаехъ даже, чие е това сиво котенце. Слѣдъ малко виждамъ, сжщата сестра тръгнала да търси сивото котенце. Като ме видѣ, тя каза: „Сега пъкъ сивото котенце се е изгубило“. Поглеждамъ котенцето, което влѣзе въ стаята ми, то се указа сжщото онова, което прѣзъ деня погладихъ по гърба.

Питамъ: какъ и защо дойде това котенце при мене? — То дойде само затова, защото съ помилването между мене и него се създаде връзка. Котенцето казва: „Азъ ще намѣря този човѣкъ, който ме помилва.“ И наистина, то ме намѣри. Слѣдъ това, то започна да влиза по-често въ стаята ми. Казвамъ: ако това котенце можа де намѣри пжтя до лицето, което го е помилвало веднѣжъ, колко повече хората могатъ да намѣрятъ пжтя, който ги води къмъ Бога. Слѣдователно, има една мощна сила въ свѣта, която посочва пжтя на хората. Тази мощна сила е Божественото начало въ човѣка. Когато То дойде въ насъ, ние ставаме мощни, виждаме ясно нѣщата и лесно си намираме пжтя. Съврѣменнитѣ хора казватъ: „За насъ още е непонятна идеята за Божественото“. Не, тази идея е най-понятната, най-опрѣдѣлената идея въ свѣта, но разбиранията на хората за Бога сж

съвсѣмъ други. Старитѣ разбирания трѣбва да се напуснатъ, за да дойде човѣкъ до положение да вижда Божественото въ всички хора. Като погледна кой и да е човѣкъ, азъ си го прѣдставямъ въ съзнанието като плодна градина, насадена съ най-доброкачествени плодни дръвчета, обкичени съ зрѣли, сладки плодове. Между тѣзи дървета виждамъ едно свѣтло сжщество да се разхожда, обиколено съ животни, както едно врѣме Адамъ и Ева се разхождали изъ райската градина. Дѣто мине това свѣтло сжщество, всички му отварятъ пѣтъ. Това сжщество, именно, е Божественото начало у хората.

Нѣкой казва: „Какъ се познаватъ проявитѣ на Божественото у човѣка?“ Когато хората разсждаватъ върху нѣкой въпросъ, Божествената мисль постоянно се движи около тѣхъ, и слѣдъ дълги разисквания по въпроса, тѣ или я възприематъ, или я отблъскватъ. Ако човѣкъ отблъсне Божествената мисль, слѣдъ това изпитва една тежестъ, едно забъркване въ себе си и казва: „Дойде ми една свѣтла, възвишена идея, но си замина“. Като се намѣри въ това положение, той започва да се моли, апелира къмъ Бога за помощъ, докато Божествената мисль отново го посѣти. Той казва: „Дойде ми друга нова идея.“ Всѣка нова идея е Божественото, което се проявява въ човѣка и послѣ пакъ си

заминава. Една минута е нужна на Бога, за да уреди всичките работи на хората. Следъ това Той продължава работата си въ вселената. Значи, Богъ посвещава само една минута за цѣлото човѣчество, но понеже Божествената минута е дълга, има достатъчно врѣме за всички. Като мине Богъ покрай нѣкой човѣкъ, който не разбира Божественото, Той разтѣга врѣмето, докато този човѣкъ Го разбере. Между Божественото и човѣшкото трѣбва да сѣществувa постоянна връзка. Докосне ли се веднѣжъ Божественото до човѣка, погали ли го веднѣжъ само, тази връзка трѣбва за винаги да остане постоянна и неразривна. Ако едно котенце можа да ме намѣри въ моята стая, не можете ли вие по сѣщия начинъ да намѣрите Бога? Всѣки день Той минава покрай васъ, а вие не отивате при Него, отношенията ви не сѣ правилни. Търсите ли Го всѣки день, въ това седи смисъла на живота, въ това седи Мъдростъта.

Ще каже-е: „Дотегна ни да живѣемъ на земята, дѣто нищо не научихме.“ Искате ли да осмислите живота си на земята, пожелавайте всѣки день да отивате при Великото, поне за една минута. Отидете ли при Него, и То ще дойде при васъ. Радвайте се, че Богъ живѣе и на земята. Щомъ сте свързани съ Първичната Причина, земята е рай; щомъ не сте съ Нея, земята е адъ. Щомъ сте на небето съ Вели-

кото, вие живѣте въ блаженство; щомъ сте на небето безъ Него, вие сте въ пустиня. Безъ Великото небето прѣдставлява безконечно пространство, пусто, лишено отъ животъ. Като поседите тамъ извѣстно врѣме, ще кажете: „Не струва да се живѣе на небето.“ Животътъ на земята е животъ на вѣчни промѣни. Щастливъ ли си, Богъ е въ тебе. Блаженъ ли си, ти си на небето. Или, съ други думи казано: щастливъ ли си, Богъ е на земята при тебе; блаженъ ли си, ти си на небето при Бога. Значи, Богъ всѣки день ни посѣщава, да види, какъ работимъ. Щомъ е така, ние трѣбва да се радваме, че сме изпратени на земята да работимъ, и Богъ ни посѣщава. Когато си заминеш отъ земята, ние пакъ трѣбва да се радваме, че като дойде втори пътъ, ще ни намѣри на работа. Богъ работи, и ние трѣбва да работимъ!

Казвамъ: такива трѣбва да бждатъ новитѣ схващания за живота. Всички трѣбва да работятъ постоянно, сърцата имъ да сж пълни съ любовъ и всѣкога да чувствуватъ Божественото въ себе си. Нѣкои казватъ: „Дотегна ни живота на земята, искаме вече да заминемъ за онзи свѣтъ“. Човѣкъ може да отива по десетъ пѣти на день на небето и пакъ да се връща на земята. Пожелае ли да остане на небето, този човѣкъ не разбира живота. Пожелае ли нѣкой да остане за постоянно на

земята, и той не разбира живота. Небесният живот е разбран само тогава, когато слезаш на земята и отново се връщаш на небето; земният живот също е разбран само тогава, когато се качваш на небето и отново се връщаш на земята. Всъщност, който иска да остане или само на небето, или само на земята, той е човек без стремеж. Мнозина казват: „Защо трябва да живеем на земята, дѣто има само страдания и мъчности?“ Що е страданието? — Страдание има само там, дѣто е станало прѣкъсване между човешкото и Божественото съзнание. Радост има там, дѣто връзката между обикновеното и Божественото съзнание е възстановена. Когато виждаме това, ние се радваме; когато Божественото ни напуска, ние скърбим. Тогава ние отиваме на телефона и казваме: „Господи, прости ни, че като дойде последният път не Те видяхме, понеже бяхме заети със свои работи“. Животът всъщност е да видиш и познаеш Единнаго, Истиннаго Бога. А това, да четете разни философски трактати, да разисквате върху живота на ангелите, без да живеете като тях, туй са залъгалки, забавления въ свѣта. Всичко, което сега ви говоря, е реалност. Азъ говоря това, което зная положително, което съм опитал, което съм прѣживял. Не е въ-

просъ за умувания, а за реални, положителни нѣща, които почиватъ на опитъ.

Сега ще ви прѣдставя още една форма, още единъ образъ за Любовта. Срѣщатъ се двама приятели, които се обичатъ. Единиятъ казва на другия: „Азъ те обичамъ много. Безъ тебе не мога да живѣя. Ти си за мене божество.“ Не се минаватъ 5—6 деня, тия приятели трѣгватъ на пѣтъ и слѣдъ извѣстно врѣме изпадатъ въ една пустиня, дѣто нѣма капка вода, да задоволятъ жаждата си. Тѣ вървятъ уморени, измжчени, съ засѣхнали гърла и за нищо друго не мислятъ, освѣнъ за вода. Този, който говорѣше на приятеля си за любовъ, прѣстава да му говори вече; той вижда, че не може да му достави това, отъ което и двамата се нуждаятъ — вода нѣма. Въ този случай неговитѣ думи за Любовъ нѣматъ смисълъ. Казвамъ: този, който истински ви обича, той нѣма да ви говори за любовъ, но ще ви хване за ржка, ще ви заведе при политѣ на планината, дѣто цвѣтя цвѣтятъ, като въ рай, дѣто чиста кристална вода блика и ще ви каже: „Пий отъ водата на този чистъ планински изворъ, измий лицето си, освѣжи главата си и благодари за благата, които ти сж дадени“. Вашиятъ приятелъ се измива, освѣжава и казва: „Благодаря ти, че ме доведе до този изворъ“. Сега вече вие можете да му говорите за Любовта. Докато сте въ пусти-

нята, съ засъхнали отъ жажда гърла, не се говори за любовъ. Да заведешъ своя приятелъ при извора да се напие съ вода и да се освѣжи, това е Любовта. Заведи своя приятелъ при Великия изворъ на живота — при Вѣчното Начало — седни ти отъ едната Му страна, приятелътъ ти отъ другата Му страна, пийте и двамата. Само тогава ти ще можешъ да се радвашъ на приятеля си, и той на тебе. Той ще скача наоколо ти, а ти ще му се радвашъ. Това изисква новиятъ животъ. Тази нова идея за извора трѣбва да седи въ ума ви, постоянно да блика отъ извора вода. А тъй, както е било досега, да говоришъ само на приятеля си, че го обичашъ много, че безсънни нощи прѣкарвашъ за него и т. н., това не е любовъ. Това сж празни думи, безъ форма, съдържание и смисълъ за които Павелъ е казалъ: „Ако говоря съ чловѣчески и ангелски езици, а любовъ нѣмамъ, ще съмъ мѣдъ, що звънти и кимвалъ, що дрѣнка.“ Не, заведи приятеля си при Извора. Не си ти, който можешъ да говоришъ за Любовта — Изворътъ ще говори.

Нѣкой казва: „Ти виждалъ ли си Господа“? — Всѣки день Го виждамъ най-малко по единъ пжтъ на день, а нѣкога и повече пжти. Ще извините, но азъ не виждамъ Бога такъвъ, какъвто философитѣ Го описватъ, нито такъвъ, какъвто богословитѣ Го познаватъ.

Когато видя Бога, цѣлия день съмъ радостенъ. Не Го ли видя, скърбенъ съмъ. Ще кажете: „Да говори човѣкъ така, това е голѣмо заблуждение“. Дали е заблуждение това, или не, не зная, но когато виждамъ Бога, азъ мога всичко да направя. Не Го ли виждамъ, нищо не мога да направя. Това е една идея, която всички хора трѣбва еднакво да схващатъ. Има извѣстни идеи и нѣща въ живота, които сж еднакви за всички хора, и безъ които тѣ не могатъ да живѣятъ. Напримѣръ, водата е нужна за всички хора, както и за всички живи същества; въздухътъ сжщо така е необходимъ за всички живи същества; храната е сжщо необходима за всички живи същества. Когато хората иматъ вода, въздухъ и хлѣбъ, тѣхниятъ животъ на земята е осигуренъ. Тѣзи три елемента сж реални и необходими за тѣхъ. Нѣматъ ли ги, тѣ умиратъ. По сжщия начинъ идеята за Великото, за Красивото въ свѣта е насъщна храна за всички хора. Не сте ли свързани съ Него, вие не можете и да Го виждате; щомъ не Го виждате, вие непрѣменно ще страдате. Веднѣжъ вие живѣете, този животъ ви е даденъ отъ Великия Принципъ. Затова, именно, всѣка сутринъ, като ставате, трѣбва да възстановявате връзката между човѣшкото и Божественото съзнание и да благодарите, че живѣете. Постѣпвате ли така, вие всѣки день

ще се подмладявате, докато станете като малки дѣца. Казано е: „Ако не станете като малки дѣца, нѣма да влѣзете въ Царството Божие“. Небето не се нуждае отъ възрастни хора, а още повече отъ стари. Никждѣ въ Писанието не е казано: „блажени старитѣ“.

Старъ човѣкъ подразбира вързанъ човѣкъ, а млада човѣкъ — развързанъ. Когато стариятъ човѣкъ се стреми къмъ младия, той постоянно се развива и подмладява — той става уменъ. Когато младиятъ човѣкъ се стреми къмъ стария, той става силенъ. Стане ли човѣкъ силенъ, слѣдъ извѣстно врѣме той трѣбва да направи обратно движение; не направи ли това, той ще отслабне. И когато стариятъ човѣкъ трѣбва да стане уменъ, разбираме пакъ обратно движение. Силниятъ трѣбва да върви отъ старость къмъ младость, за да стане уменъ; умниятъ пъкъ трѣбва да върви отъ младость къмъ старость, за да стане силенъ. Това сж особени тълкувания на живота. Ако човѣкъ не може да влѣзе отъ Любовта въ закона на Мъдростъта, и ако отъ Мъдростъта не може да влѣзе въ закона на Любовта, той ще се намѣри въ крайно противорѣчие, въ едно вжтрѣшно неразбиране на живота.

Въ тия идеи, които сега ви изнасямъ, вие трѣбва да вървате, като дѣцата. Нѣкои ще кажатъ: „Тѣзи работи не ни интересуватъ,

кажете ни по-добър нѣкоя философия“. Ако е въпросъ за философии, свѣтътъ е пълненъ съ философии, съ философски трактати, но тѣ сж залъгалки за човѣчеството. Повечето философски трактати сж написани на единъ страненъ, непонятенъ за всички хора езикъ. Нѣкой философъ говори за вѣчното, за абсолютното, но то е непонятно, както за хората, така сжщо и за него. Много философи казватъ, че всѣка идея, която се изнася прѣдъ човѣчеството, грѣбва да бжде разбрана и ясна. Да бжде разбрана, това значи да се направи първата стѣпка къмъ нея. Щомъ се направи първата стѣпка, тя става вече ясна, т. е. тя е вече опитана и провѣрена. Всѣко нѣщо, което е разбрано, може да се опита. Стане ли ясно, това показва, че то е вече опитано. Затова ние често казваме: „Разбрано ми е вече“. Яснотата зависи отъ опита. Нѣкой казва: „Любовта ми е ясна.“ Значи, ти си я опиталъ. Първо си я разбралъ и си направилъ първата стѣпка къмъ нея. Слѣдъ това тя ти става ясна, защото имашъ опитностъ отъ нея.

Питамъ: какво разбирате подъ думата „абсолютно“? Казва се „абсолютна любовъ.“ Това значи любовъ безъ дефекти. Кажете ли, напримѣръ, „абсолютно невѣжество“, това подразбира човѣшки работи, въ които нѣма абсолютно никаква свѣтлина. Знаете ли каква

тъмнина е тази? Нѣкой казва: „Азъ трѣбва да обичамъ абсолютно“. Това значи: така да обичамъ, че каквото и да стане, каквото и да ми направятъ, въ никой случай да не сѣдя. Така да обичамъ, че да съмъ готвъ всичко да направя. Това е най-ясната идея за мене. Единъ запитва своя приятелъ: „Ти абсолютно ли ме обичашъ?“ — Не съмъ дошълъ още до тамъ. Често ние употрѣбяваме думата „свършено“ вмѣсто „абсолютно“, обаче тѣзи двѣ думи нѣматъ еднакво значение. Първата буква „с“ на думата свършенство означава законъ на промѣни. Да бждемъ свършени, значи да живѣемъ въ закона на вѣчнитѣ промѣни. И така е въ дѣйствителностъ. Свършениятъ човѣкъ не седи на едно и сѣщо мѣсто. Думата „абсолютно“ означава брѣменностъ. „Абсолютенъ“ означава човѣкъ брѣмененъ съ една Божествена идея. Свършениятъ човѣкъ е роденъ вече, той живѣе въ външния свѣтъ, дѣто непрѣкъснато расте и се развива. Въ този смисълъ, мнозина казватъ: „Кога ще се стигне краятъ на живота? Докога човѣкъ ще расте и ще се развива?“ — Не знаемъ. Ние не можемъ да кажемъ, какъвъ ще бжде краятъ на живота слѣдъ хиляди или милиони години. Нѣкои казватъ, че когато и да е ние ще станемъ подобни на Бога. — Ами послѣ? — Нѣма да има нужда вече да растемъ и да се развиваме. — Ако е

така, че съвършениятъ, абсолютниятъ нѣма нужда да се развива, питамъ: Богъ, Който е съвършенъ и абсолютенъ въ своитѣ прояви, защо постоянно създава свѣтове? Каква нужда има той отъ тѣхъ? Азъ нѣма да ви обяснявамъ тѣзи нѣща, но казвамъ: атрибутъ на Бога, като съвършено, като абсолютно същество е това, че Той никога празенъ не седи. Невъзможно е за Него да бжде празенъ! Той постоянно твори. Великиятъ Принципъ на живота се отличава съ вѣчно творчество. Ако Богъ, споредъ схващанията на съврѣменнитѣ хора, би спрѣлъ само за една минута своето творчество, и всичкиятъ прогресъ на Битието би спрѣлъ. Всичко ще стане обикновено, докато най-послѣ се обезсмили напълно. Веднѣжъ поставени прѣдъ творческия процесъ на Великото Начало, ние постоянно отиваме при Него и се връщаме оттамъ, като се ползуваме отъ благоприятнитѣ условия за наше го растене и развитие. Само по този начинъ ние можемъ постоянно да чувствуваме присѣтствието Му.

Съврѣменнитѣ хора искатъ да бждатъ силни, богати и щастливи. Право е това искане, но то не може да се постигне при старитѣ разбирания на живота. При новитѣ схващания и разбирания това може да се постигне само тогава, когато вие постоянно и навсѣкждѣ чувствувате присѣтствието на Боже-

ственото въ себе си. Понѣкога се чувствува-
те, като че сте сами, оставени на произвола
на съдбата. Това да не ви обезсърчава. То
е илюзия на вашето обикновено съзнание.
Божественото присъствува навсѣкждѣ, но
вие не Го виждате, не съзнавате връзката си
съ Него. Богъ всѣкога ви вижда и слѣди за
васъ, но понеже сте долу нѣкждѣ, въ гжстата
материя, вие не може да Го видите. Заблуж-
дение е да казвате, че Богъ не е между васъ.
Пазете се да не подхранвате това заблужде-
ние въ себе си. Нѣкой казва: „Азъ съмъ из-
оставенъ отъ всичко велико и добро въ свѣ-
та.“ — Ако дѣйствително сте изоставени, отъ
васъ поменъ нѣмаше да остане досега. Хрис-
тосъ казва: „Никой не може да дойде при
мене, ако Отецъ ми не го е призовалъ.“ Гос-
подъ призовава всички, но всички не се от-
зоваватъ. Които сж се отзовали на Неговия
зовъ, тѣ сж близо до Него. Когато нѣкой каз-
ва, че не е призованъ, то е защото той самъ
се е отдалечилъ толкова много отъ Бога, че
не чува гласа Му. Не се плашете! Отивайте
всѣки день при Бога и отново се връщайте
на земята да работите.

И тъй, каквато опитностъ и да имате,
издържайте страданията, които ви дохождатъ.
Испаднете ли въ нѣкое тежко състояние, въ
голѣмо отчаяние, направете връзка съ Бо-
жественото съзнание. Направите ли тази връз-

ка, вашето тежко състояние или вашето отчаяние моментално ще изчезне. Въ Писанието е казано: „Призовете ме въ день скръбенъ! Търсете ме, докато съмъ близо до васъ.“ Търсете ме докато съмъ близо! Това подразбира: докато между моята душа и Бога влизатъ много хора, всички тия хора ме отдалечаватъ отъ Него и ме спъватъ въ моя пътъ. Тѣ прѣчатъ на прямата ми връзка съ Божественото. Между Бога и нашата душа не трѣбва да има никаква друга връзка! Пространството между Бога и нашата душа трѣбва да бжде абсолютно свободно! Хората могатъ да ви залъгватъ, да ви разправятъ, че не е вѣрно това, но знайте, че между Бога и вашата душа не трѣбва да има нито едно сѣщество, колкото малко и да е то, защото непрѣменно ще ви прѣпятствува. Често вие напушате нѣкои Божествени идеи, отказвате се отъ тѣхъ, но страдате, чувствувате се нещастни, изоставени въ живота. Нѣкой, напримѣръ, много обича баща си, като мисли, че отъ баща си може да получи любовта, която е необходима за душата му. Други пъкъ обичатъ много майка си, нѣкои свои приятели и ги поставятъ между Бога и себе си, но послѣ се чувствуватъ нещастни. Казвамъ: никой никому не може да даде Любовта, която е необходима за душата му.

„Да любимъ ближния си, като себе си!“

— е казано въ Писанието. Питамъ: кой човѣкъ, като е любилъ ближния си толкова много, че го е поставилъ между Бога и своята душа, е станалъ щастливъ? Казвамъ: срещнешъ ли ближния си всрѣдъ пѣтя, боленъ и изоставенъ отъ всички, качи го на магарето си, заведи го до най-близката и добра гостилница и заплати за него, да го гледатъ и хранятъ, докато напълно оздравѣе. Слѣдъ това си продължавай работата. Така направи добриятъ самарянинъ съ своя ближень. Ако го срещнешъ втори пѣтъ, ти не трѣбва да слизашъ отъ магарето си. Ти ще възседнешъ магарето си, той ще върви пѣшъ и ще му кажешъ: „Първиятъ пѣтъ те качихъ на магарето си, защото бѣше боленъ, но ти вече си здравъ и можешъ да ходишъ подиръ магарето. Сега ще те опитамъ, да се увѣря, че наистина си здравъ. Ако не можешъ да вървишъ, това показва, че още си боленъ. Затова, ще те кача отново на магарето и ще те оставя въ гостилницата, докато оздравѣешъ. Какво означава да ходишъ подиръ магарето? — Това подразбира да направишъ опитъ, ютъ който да се увѣришъ, че си здравъ. Ако нѣкой човѣкъ не може да издържа страданията, които му се даватъ, това показва, че той е боленъ. Боленъ ли е, заведи го при гостилничаря. Издържа ли страданията, той е здравъ човѣкъ — остави го да върви подиръ мага-

рето. Магарето прѣдставлява низшия човѣшки интелектъ; то прѣдставлява още упоритостъ — качество на човѣшкия умъ. Когато нѣкой упоритъ човѣкъ намисли нѣщо, той веднага го изпълнява. Нѣкой баща иска да направи сина си музикантъ и го изпраща въ странство да слѣдва по музика, обаче синътъ иска да стане актьоръ. Получава той паритѣ на баща си, но учи актьорството, не го интересува музиката. Това е резултатъ на упорития характеръ на сина. Казвамъ: кой за каквото е роденъ, такъвъ да стане, а като оздравѣе, да върви подиръ магарето. Не върви ли подиръ магарето, той е боленъ. Когато човѣкъ залови само една професия или единъ занаятъ въ живота си и не може по никой начинъ да го смѣни съ другъ, той е боленъ; когато нѣкой човѣкъ състави мнѣние за себе си, че е светия и съ това иска да се наложи на хората, всички да го признаятъ за такъвъ, той е боленъ човѣкъ. Ще кажете: „Не е ли възможно този човѣкъ да е светия?“ — Възможно е, но нека другитѣ хора да го признаятъ за такъвъ, а не той самъ да имъ се налага. По естество нѣкой човѣкъ е добъръ, той може да стане подобенъ на Бога — отъ него зависи това. Въ момента, когато прѣкжсне връзката си съ Великото Начало, той става грѣшенъ човѣкъ; въ момента, когато се свърже съ това Начало, той става добъръ,

човѣкъ. Въ това отношение грѣхътъ прѣдставлява прѣкъсване на връзката съ Божественото съзнание; доброто прѣдставлява възстановяване на тази връзка. Нѣкой казва: „Азъ съмъ грѣшенъ човѣкъ“. Казвамъ: свържи се съ Доброто въ свѣта, и грѣхътъ ти веднага ще изчезне.

Казвате: „Какъ да си прѣдставимъ Любовта?“ Азъ ще ви дамъ една картина, да имате ясна прѣдстава за Любовта и за това, което тя върши. Любовта е красива мома, облѣчена съ свѣтли, хубави дрехи, прѣпасана съ златенъ поясъ, и дѣто мине, все добро прави. Тя срѣща на пътя си единъ човѣкъ, цѣлъ изцапанъ, потъналъ въ прахъ и пепель, отъ главата до краката, и веднага се спира прѣдъ него. Тя не го пригрѣща, нито милва, но го завежда при нѣкоя чиста и дълбока рѣка и тамъ го потапя: измива добрѣ рѣцѣтъ, краката и главата му — цѣлъ го измива. Послѣ го изважда отъ водата и го прѣглежда. Види ли, че тукъ-тамъ по него има още прахъ, тя отново го потапя въ водата. Като го потопа така нѣколко пѣти и види, че не е останала по него никаква прашинка, тя го изважда отъ водата, поизгрива го малко и го облича въ чисти, нови дрехи, като му казва: „Като те видя втори пѣтъ, пакъ ще си поиграемъ.“ Той се уплашва отъ нейнитѣ думи, защото отново ще дойде прозата въ живота.

Обаче, явленията въ живота не се повтарятъ. Когато Любовта дойде втори пжть, тя срѣща този човѣкъ вече хубаво облѣченъ и чистъ. Сега тя го завежда въ една отъ своитѣ градини и му откъсва единъ плодъ, втори, трети, докато го задоволи. Той ѝ благодари и се раздѣля съ нея. Когато го срещне трети пжть, пакъ така чистъ и добръ облѣченъ, тя го завежда на училище, да учи, дѣто му дава една, втора, трета книга — каквато той пожелае. Голѣмо изобилие и разнообразие има въ Любовта!

Казано е: „Неизслѣдими сж Божиитѣ пжтища.“ Павелъ казва: „Нито око е виждало, нито ухо е чувало това, което Богъ е приготвилъ за онѣзи, които Го любятъ“. Днесъ всички хора могатъ да иматъ тази опитность. Не трѣбва да бждете фанатици въ вашитѣ вѣрвания и убѣждения, но да имате нѣщо опрѣдѣлено въ ума си. Бждете мощни и силни, но съ вжтрѣшно смирение, като дѣца. Дойде нѣкой при васъ и ви казва: „Ти нищо не разбирашъ отъ философия.“ — Да, правъ си, нищо не разбирамъ. Сега азъ не се занимавамъ съ философия, но уча другъ важенъ въпросъ — какъ да живѣя правилно. Като се науча, какъ трѣбва да живѣя правилно и ми остане свободно врѣме, ще го употребя за изучаване всички съврѣменни философски учения. Когато придобия нужната свѣтлина за

живота, отъ гледището на тази свѣтлина ще изучавамъ всички философии и ще ги разбирамъ правилно. Обаче, ако ги изучавамъ днесъ, при тази малка свѣтлина, която имамъ, тѣ по-скоро ще ме спънатъ, отколкото да ми бждатъ полезни.

„И отиде Христосъ въ Елеонската гора да се помоли“. И вие, когато сте скръбни, качвайте се на Елеонската гора да се молител. За въ бждеще, когато срещна нѣкой отъ васъ наскърбенъ, нѣма да го питамъ, какъ е, защо е скърбенъ, но ще му кажа: днесъ ти прѣдстои да направишъ единъ вжзелъ — вържи го. Колкото мжно е да направишъ единъ вжзелъ, толкова мжно е да се освободишъ отъ скръбта си. Направи единъ вжзелъ! То значи: држъ връзката си съ Истината! Когато нѣкоя сестра плете нѣщо, отъ време на време конецътъ ѝ се кжса, тя трѣбва да прави вжзли, да го завързва. Това я прازی скръбна. Срѣщамъ друга сестра радостна, весела. Поглеждамъ работата ѝ, конецътъ на всѣкждѣ здравъ, нѣма вжзли. Казвамъ: сестра, ти си плела добрѣ, нишката на работата ти е съвсѣмъ здрава. Когато видя нѣкоя работа съ много вжзли, казвамъ на тази сестра да започне нова работа, която да нѣма вжзли. И съ вжзли е добрѣ, но безъ вжзли още по-добрѣ. Нѣкой казва: „Съсипа се душата ми отъ скръбъ.“ — Не говорете така. Работете усърд-

но, но гледайте краецътъ ви да бжде безъ вжзли. Не е все едно, дали ще работишъ съ вжзли, или безъ вжзли. Да работишъ безъ вжзли, значи, да имашъ непрѣривна връзка съ Любовта, постоянно да чувствувашъ Нейното присѣствие. Всѣки човѣкъ е изпратенъ съ извѣстна мисия на земята, да свърши една благородна работа. Той може да свърши своята работа само тогава, когато е свързанъ съ Любовта, съ Божественото и когато се намира подъ Неговото ръководство. Ние можемъ да бждемъ силни, мощни само когато сме свързани съ Великото Начало. Въ това седи тайната на живота. Искаме ли да бждемъ тихи и спокойни при всички бури и страдания, трѣбва да сме въ непрѣривна връзка съ Него. Само по този начинъ можемъ да бждемъ весели и радостни. Тогава този Великъ Принципъ ще изпрати върху насъ Любовта си. Имаме ли Божията Любовь, всички хора ще ни приематъ добръ, защото знаятъ, че имъ носимъ нѣщо отъ Господа.

И тъй, сега ви поздравлявамъ по новия начинъ: „Безъ вжзли, сестри! Безъ вжзли, братя!“ То значи: да ходишъ безъ тъмнина въ свѣтлината! Стремете се всички да носите въ себе си непрѣривно тази свѣтлина. Тази е една отъ великитѣ идеи. Като знаете това, изправяйте погрѣшкитѣ си. Въ какво седатъ вашитѣ погрѣшки? — Въ скжсанитѣ конци.

Затова, колкото скжсани конци имате, свържете ги, направете вжзли. Ако сте спънали нѣкой човѣкъ въ пжтя му, идете при него, извинете му се и изправете погрѣшката си. Направете това въ душата си, съ дълбоко съзнание за вашата грѣшка. Ако не можете да направите това отъ любовъ къмъ вашия Учителъ, дѣ е тогава вашата Любовь? Ако заради вашия възлюбенъ не можете да се молите единъ за другъ, дѣ е вашата любовъ? Да се молишъ, значи да изправяшъ погрѣшкитѣ си. Да се молишъ за нѣкого, значи да му помогнешъ да се свърже той съ Божественото съзнание. Писанието казва: „Молете се единъ за другъ!“ Наша длъжностъ е да се молимъ единъ за другъ. Така правятъ и отъ невидимия свѣтъ за васъ. Знаете ли, какво би станало, ако небето не се молѣше за васъ?

Казвамъ: вашиятъ добъръ животъ, вашата интелигентностъ се дължатъ на тия възвишени сжщества отъ невидимия свѣтъ, които ви обичатъ. Ако Богъ, ангелитѣ, светиитѣ и всички добри хора не мислятъ за васъ, знаете ли, какво щѣше да стане съ васъ? Вашиятъ животъ е резултатъ на съвокупна дѣятелностъ, каквато вие не можете и да си прѣдставите. Вашиятъ животъ се развива правилно, благодарение на това, че Великата Сжщина мисли за васъ. Падналъ си, обезсърдилъ

си се, Тя казва: „Стани, напрѣдъ върви!“ За това, именно, непрѣстанно се молете! Така се молете, че свѣтътъ да не вижда и да не знае, че се молите. Когато при молитвата чувствувате връзка съ Великото Начало, всѣка мисль у васъ ще бжде ясна, а всѣко чувство — силно и мощно. Дойдете ли до нѣкое чувство, което се колебае, или до нѣкоя мрачна мисль, веднага направете връзка съ Божественото съзнание. Срещнете ли нѣкой неприятенъ за васъ човѣкъ, направете връзка! За повдигането и на този човѣкъ работятъ хиляди разумни и възвишени същества. Трѣбва ли да казвате за този човѣкъ, че отъ него нищо нѣма да излѣзе, само за това, защото го мразите? Когато правя бѣлѣжки нѣкому, съ това азъ искамъ да му кажа слѣдното: „Слушай, ти не постѣпвашъ добръ. Знаешъ ли, че хиляди разумни същества работятъ за тебе, а ти разпилявашъ готовото? Ти още живѣешъ на чуждъ гърбъ, нищо свое не си изработилъ. Врѣме е вече да започнешъ ти самъ да работишъ и да изнесешъ нѣщо отъ своето. Трѣбва да съзнаешъ вече това, което другитѣ сж направили за тебе и да имъ благодаришъ“. — Ами дали Висшето, Великото въ свѣта ще приеме моята молитва? — Не се съмнявай, моли се. Ако така мислѣха съществата отъ невидимия свѣтъ, тѣ не биха се молили нито за тебе, нито за другитѣ.

Нѣкой казва: „Азъ се моля“. — Не, това е криво разбиране. Не сме ние, които се молнмъ. Павелъ казва: „Ние не знаемъ, какъ трѣбва да се молимъ. Духътъ въ насъ се възвишава. Той е множество, въ Него всички се молятъ, помагатъ работятъ“. По сжщия начинъ и вие се молете за всѣки, когото не обичате, или не можете да търпите. Помагайте чрѣзъ молитвата си да се подигне духа на този човѣкъ.

Нѣкой казва: „И духовнитѣ хора сж като свѣтскитѣ.“ — Не е така. — Но и въ свѣта има чисти и святи хора. — Да, свѣтскитѣ хора сж диаманти, а духовнитѣ — сѣменца. Обаче, посѣешъ ли диаманта, той не изниква; посѣешъ ли сѣменцето, то изниква. Диамантътъ несѣтъ струва много нѣщо, а посѣтъ — нищо не струва; сѣменцето несѣто нищо не струва, посѣто — милиони струва. Единъ грамъ радий струва около 8—10 милиона лева. Сила е това! Мощното, силното се крие въ живота. Ако единъ грамъ радий струва толкова много, питамъ тогава: колко ще струва вашиятъ животъ? За това малкото, което имате въ живота си, и цѣлата земя да се продаде, не бихте могли да го откупите. То е мощното въ човѣка. Трѣбва ли слѣдъ всичко това да казвате, че не искате този животъ, че не сте доволни отъ него? Ако бихте продали цѣлата земя, съ всичкитѣ ѣ жители, пакъ не бихте

могли да откупите това малкото, което се съдържа въ вашия животъ. Мощно нѣщо е човѣкътъ! Той струва повече отъ цѣлата земя. Щомъ знаете това, ще гледате на живота съ благоговѣние и ще благодарите, че има кой да мисли за васъ, има кой да се моли за васъ. Като дойде Учителътъ при васъ, послѣ вие ще отидете при Него. Тия сж новитѣ схващания, които трѣбва да станатъ за васъ плътъ и кръвъ. Каквито други схващания и да имате, дръжте Божественото въ себе си, като запалена свѣщъ! Щомъ имате тази запалена свѣщъ, трѣбва ли да ви се доказва, че свѣщъта гори? Когато свѣщъта гори, и азъ, който искамъ да ти доказвамъ, че тя гори, и ти, който носишъ тази запалена свѣщъ, ще можемъ да четемъ на нейната свѣтлина. Не можешъ ли да четешъ, това показва, че свѣщъта не гори. Обичаме ли Първоизточника на Живота — Истината — свѣтлината е при насъ; не Я ли обичаме, свѣтлината не е при насъ. Щомъ ние сме скръбни, Истината не е при насъ; щомъ сме радостни, Истината е при насъ. Дали Я виждаме, или не, то е другъ въпросъ. Всѣка радостъ, всѣко благословение иде отъ Великото Начало на Живота.

„Ти цѣлувание ми не даде; а тя, откакъ съмъ влѣзълъ, не е прѣстанала да цѣлува нозѣтъ ми“.

Сега ще ви дамъ слѣдното правило: То-

зи човѣкъ трѣбва да цѣлува, който седи на по-низко стѣпало въ своето развитие. Грѣшницата жена цѣлуваше краката на Христа, мажеше ги съ миро и изтриваше ги съ космитѣ на главата си. Фарисеятъ, който Го бѣше призовавъ у дома си, виждаше това нѣщо и се запитваше: „Какъ позволява Христосъ на тази жена да цѣлува краката Му? Ако Той бѣше пророкъ, щѣше да знае, коя и каква е жената, която се допира до Него“. Христосъ отговори: „Влѣзохъ въ къщата ти, и ти вода за нозѣтъ ми не даде, а тя съ слъзи облѣ нозѣтъ ми и съ коситѣ си ги изтри.“ Значи, низшето ще цѣлува, а висшето ще благославя. Двама души едновременно не могатъ да цѣлуватъ. Когато единиятъ цѣлува, другиятъ ще благославя. Това е правилното положение на нѣщата. Цѣлува този, който има Любовта, а благославя този, който има благостта. Когато Любовта дойде въ тебе, тя ще те научи да цѣлувашъ краката на съвършения човѣкъ. Да цѣлувашъ краката на грѣшния, това не е никаква философия. Когато дойде Мъдростта, тя ще те научи да благославяшъ. Кого ще благославяшъ? — Дѣцата на съвършенитѣ. Благославя се само праведниятъ човѣкъ. Праведенъ ли си, Господъ ще те благослови. Нѣкой казва: „Ти трѣбва да ме цѣлунешъ“. — Мога да те цѣлуна, но когато станешъ съвършенъ. — Трѣбва да ме

благословишъ! — Ще те благословя, когато цѣлунешъ краката на съвършения. Вие трѣбва да разберете, какво нѣщо е цѣлувката въ нейната първична чистота. Когато чистиятъ цѣлува, той носи благословение. Тия сж новитѣ схващания, които трѣбва да имате.

И тъй, азъ желая всички да бждете млади: млади въ Любсвѣта, стари въ Мждростѣта; свободни въ Любовѣта, вързани въ Мждростѣта Павелъ бѣше вързанъ съ вериги, но въ проявитѣ на Любовѣта той бѣше свободенъ, понеже отиваше да проповѣдва. Това значи: когато сърцето е свободно, умътъ трѣбва да бжде вързанъ; когато умътъ е свободенъ, сърцето трѣбва да бжде вързано. Когато корабътъ спре на пристанището, все трѣбва да има една котва, за която да се закрѣпи. Сжщото се отнася и за човѣка. Всѣки човѣкъ трѣбва да има една котва, която да го държи вързанъ за почвата. Той трѣбва да има една идея, за която да бжде свързанъ: или съ ума си, или съ сърцето си. Когато умътъ му се развърже, сърцето му трѣбва да се свърже; когато сърцето му се развърже, умътъ му трѣбва да се свърже. Дали умътъ или сърцето ще бжде свързано безразлично е, но човѣкъ трѣбва да има непрѣривна връзка съ Вѣчната Свѣтлина на живота. Прѣкъсне ли тази връзка, мракъ и тъм

нина наставя въ съзнанието му, което го довежда до отчаяние, до обезнадежване.

Нѣкои питатъ: „Какъ можемъ да се освободимъ отъ отчаянието, отъ безнадеждието?“ За да се освободите отъ тѣхъ, ще ви дамъ слѣдната рецепта: надеждата лѣкува отчаянието; вѣрата лѣкува безнадеждието; Любовта лѣкува безвѣрието. Съ други думи казано: Любовта крѣпи Вѣрата; Вѣрата крѣпи Надеждата, а Надеждата крѣпи Живота. Имашъ ли надежда, крѣпишъ живота си; имашъ ли вѣра, крѣпишъ надеждата си; имашъ ли любовъ, крѣпишъ вѣрата си. Тази е вжтрѣшната връзка на живота. Обаче, всички тия добродѣтели трѣбва взаимно да се подкрѣпватъ.

Сега азъ ви говоря нѣща постижими още днесъ, а не въ далечното бждеще. Този день подразбира отъ изгрѣвъ до залѣзъ на слънцето. Това слънце е свидѣтелъ на моитѣ думи. Щомъ изгрѣе слънцето, то носи своитѣ блага. Щомъ залѣзе слънцето, вие изпадате въ противорѣчие; изгрѣе ли отново, то пакъ започва да ви говори за сжщитѣ блага.

Казвамъ: за да се увѣрите, че това, което ви говоря, е постижимо, вие може да направите опитъ. Христосъ казва: „Първо вие ще възридаете, ще заплачете, ще стане прѣкъсване на връзката съ Божественото Начало, но послѣ пакъ ще ви видя, и вие ще се зарадвате, и радостта ви никой нѣма да отнеме.“

Божията Любовъ носи тази радостъ. Когато Божественото се прояви въ човѣка, всички скѣрби прѣставатъ.

Днесъ азъ желая да прѣстанатъ скѣрбитѣ ви! Какъ? — Като живѣете безъ вжзли. Този день може да наречемъ день безъ вжзли. Отъ изгрѣвъ до залѣзъ на слънцето да нѣма нито единъ вжзелъ. Вжзелтъ показва, че конецътъ е скжсанъ нѣкждѣ. Нѣма по-хубавъ день отъ този, когато нишката на живота върви безъ прѣкжсване. Това значи да живѣешъ въ радостъ, въ сила и мощъ. Който търси вжзли, да отиде въ свѣта. Който се стреми къмъ чистъ животъ, вжзли да не прави.

Днесъ младитѣ ученици ще разискватъ върху темата „Слънцето.“ Слънцето е виновно за всичко: за заразата въ свѣта, за крушенията, за знанието, за сиромашията и за богатството, за болеститѣ, за здравето и т. н. Който разбира слънцето, ще види, че въ него се криятъ всички блага и благословения. Който не разбира слънцето, ще се ползува отъ неговата свѣтлина, да намѣри онзи, който има да му дава и ще го даде подъ сждъ. Залѣзе ли слънцето, настане ли нощъ, той не може да намѣри своя длъжникъ. Слънцето, значи, носи страдание, нещастие за този, който има да дава.

Новото учение, обаче, казва: „Когато слънцето изгрѣе, търси този, на когото имашъ

да давашъ. Изплати дълговетъ си и започни новъ животъ — безъ вжзли, безъ прѣкъсване връзката между човѣшкото и Божествено-то съзнание.“

Сега и на васъ желая този день да продължава непрѣкъснато — день безъ вжзли!

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 7 юли, 1929 г.
София — Изгрѣвъ.